A Shinsengumi nÅ‘je voltam

by Fyndra

Category: HakuÅ•ki/è–„æ¡œé¬¼
Genre: Parody
Language: Hungarian
Characters: Chizuru Y.
Status: Completed
Published: 2010-10-25 05:43:40
Updated: 2010-10-25 05:43:40
Packaged: 2016-04-26 21:09:37
Rating: T
Chapters: 1
Words: 1,371
Publisher: www.fanfiction.net
Summary: Yukimura Chizuru visszaemlÃ©kezÃ©sei.

A Shinsengumi nÅ‘je voltam

A nevem Yukimura Chizuru, Ã©s gondoltam, itt az ideje papÃ-rra vetni Ã©letem tÃ¶rtÃ©netÃ©t, nehogy ezek a dolgok feledÃ©sbe vesszenek. Hiszen annyi Ã©rdekes kalandot Ã©ltem Ã¡t, Ã©s annyi izgalmas dolog tÃ¶rtÃ©nt velem! Hadd okuljon hÃ¡t az eljÃ¶vendÅ‘ generÃ¡ciÃ³!

1864-ben kerÃ¼ltem KiotÃ³ba, atyÃ¡m ugyanis rejtÃ©lyes kÃ¶rÃ¼lmÃ©nyek kÃ¶zÃ¶tt ott tÅ±nt el. Mivel elÅ‘zÅ‘leg a lelkemre kÃ¶tÃ¶tte, hogy ha bÃ¡rmi tÃ¶rtÃ©nne, keressem fel Matsumoto barÃ¡tjÃ¡t, ezÃ©rt fogtam magam, Ã©s fÃ©rfiruhÃ¡ba Ã¶ltÃ¶zve a keresÃ©sÃ©re indultam. MÃ¡rmint atyÃ¡mnak. Az Ã¡lruhÃ¡m tÃ¶kÃ©letesen bevÃ¡lt, senki sem jÃ¶tt rÃ¡, hogy lÃ¡ny vagyok, Ã¡m rejtÃ©lyes oknÃ¡l fogva minden mÃ¡sodik fogadÃ³tulaj letaperolt, majd beinvitÃ¡lt. Ezeket kÃ©sÅ‘bb, az Ã©jszaka sorÃ¡n kedvesen, a kardomat nekik szegezve kÃ©rtem fel, hogy legyenek szÃ-vesek tÃ¡vozni a szobÃ¡mbÃ³l, mert az ember alvÃ¡sszÃ¼ksÃ©glete legalÃ¡bb nyolc Ã³ra.

KiotÃ³ba Ã©rve aztÃ¡n kÃ©t gazdÃ¡tlan szamurÃ¡j elÃ©m Ã¡llt az utcÃ¡n, Ã©s pofÃ¡tlan ajÃ¡nlatot tett nekem. NyilvÃ¡n ferde hajlamÃºak lehettek. Ã‰n mindenesetre itt is a fogadÃ³sokkal szemben bevÃ¡lt cselt hasznÃ¡ltam, Ã©s kardot rÃ¡ntottam. Erre kirÃ¶hÃ¶gtek, azt Ã¡llÃ-tva, hogy fordÃ-tva fogom a kardot! Hallatlan! Ilyen pimaszsÃ¡got, mikor kiskoromban mÃ©g dojÃ³ba is jÃ¡rtam! Igaz, csak takarÃ-tani, de akkor is! A kezem viszont lassan zsibbadni kezdett a vÃ©rvesztesÃ©gtÅ‘l â€“ nem Ã©rtem, hogy a fenÃ©be lehet Ã-gy Ã¼tni a markolattal, de hÃ¡t a kardforgatÃ³k biztos Ã¼gyesebbek nÃ¡lam â€“, Ãºgyhogy inkÃ¡bb a futÃ¡st vÃ¡lasztottam. Ezek viszont jÃ¶ttek utÃ¡nam! Ã‰pp megÃ¡lltam, hogy most mÃ¡r tÃ©nyleg fejbe vÃ¡gom valamelyikÃ¼ket, mire a semmibÅ‘l kÃ©t isten termett elÅ‘, Ã©s levÃ¡gtÃ¡k az Ã¼ldÃ¶zÅ‘imet.

Oldalakat Ã¡radozhatnÃ©k kÃ©t lovagom fÃ¶ldÃ¶ntÃºli szÃ©psÃ©gÃ©rÅ‘l, acÃ©los izmairÃ³l, a szÃ©lben selymesen lobogÃ³ hajÃ¡rÃ³l, de az ilyesmi kezd kimenni az irodalmi divatbÃ³l, Ã-gy legyen elÃ©g annyi, hogy szinte valÃ³sÃ¡gos mÃ¡rvÃ¡nybÃ³l formÃ¡zott szobrai voltak hatalmas hÅ‘sÃ¶knek, akiknek most nem jut eszembe a neve. Persze kissÃ© aktÃ-vabbak voltak, mint a szobrok.

Ez igazÃ¡bÃ³l eddig mind csupÃ¡n felesleges informÃ¡ciÃ³ â€“ leszÃ¡mÃ-tva a kÃ©t utÃ³bbi Ãºr belÃ©pÅ‘jÃ©t â€“, viszont nÃ©lkÃ¼lÃ¶zhetetlen annak megÃ©rtÃ©sÃ©hez, mit is kerestem Ã©n a ShinsenguminÃ¡l.

Ã“, hogy ez eddig nem derÃ¼lt ki...? Nos, a kÃ©t hÅ‘s a Shinsengumi tagjai kÃ¶zÃ© tartozott, Ã©s magukkal cipeltek, mint hadizsÃ¡kmÃ¡nyt. AztÃ¡n a konyhÃ¡ba utasÃ-tottak, mert a kÃ©t fÃ¶ldre szÃ¡llt isten intÃ©zte a fÅ‘zÃ©st is, Ã©s tÃ¡rsaik egyhangÃº szavazÃ¡s sorÃ¡n ehetetlennek minÅ‘sÃ-tettÃ©k az Ã©telt. Ãšgy lÃ¡tszik, hogy aki Ã©rt a kardhoz, az bÃ©na a konyhÃ¡ban. De hogy akkor tÅ‘lem mit vÃ¡rnak...?

Ezzel indult a karrierem. Ki nem nagyon engedtek, nem mintha nagyon menni akartam volna, mert itt mindenki Ã©pp olyan fensÃ©gesen tÃ¶kÃ©letes volt, mint kÃ©t megmentÅ‘m. El is hatÃ¡roztam, hogy most aztÃ¡n fÃ©rjet fogok, hiszen itt nem nyÃºlhatok mellÃ©, nem Ãºgy, mint otthon, ahol minden pasas olyan randa kÃ©ppel rohangÃ¡lt, hogy inkÃ¡bb egy tenguhoz mentem volna hozzÃ¡... RÃ¡adÃ¡sul nÃ¡lunk mindenki olyan mÃ¡sodszerÅ±... Nem hasznÃ¡lnak olyan kifejezÃ©seket, hogy â€žalÃ¡valÃ³ gazok", meg â€žÃºgy vÃ©lem, ma kÃ¼lÃ¶nÃ¶sen kedvezÅ‘ az idÅ‘jÃ¡rÃ¡s nÃ©minemÅ± vÃ©r kiontÃ¡sÃ¡ra, barÃ¡taim". NÃ¡lunk mindenki csak az evÃ©srÅ‘l fecseg. Azt is unalmasan teszik, ilyen szavak, hogy â€žnÃ©minemÅ±", sose hagynÃ¡k el a szÃ¡jukat.

SzÃ³val, nekilÃ¡ttam a fÃ©rjkeresÃ©snek. Hosszas tÃ¶prengÃ©s utÃ¡n Sannan-sanra esett a vÃ¡lasztÃ¡som, mert felettÃ©bb udvarias modora volt, Ã©s mÃ©g a tÃ¡rsainÃ¡l is Ã©rthetetlenebb kifejezÃ©seket hasznÃ¡lt. Gyakorlatilag fÃ©l Ã³rÃ¡t tudott Ãºgy beszÃ©lni, hogy a mondandÃ³ja lÃ©nyege valÃ³jÃ¡ban csak annyi volt, hogy elÅ‘zÅ‘ Ã©jjel esett az esÅ‘. Ã•gy egyenesen odamentem hozzÃ¡, Ã©s kÃ¶zÃ¶ltem vele szÃ¡ndÃ©kaimat. MÃ¡snap elment a drÃ¡ga, hogy Ã¡tgondolja a dolgot, de ez a tÃ¶kkelÃ¼tÃ¶tt parancsnokhelyettes â€“ az most lÃ©nyegtelen, hogy a megmentÅ‘im egyike â€“ ragaszkodott hozzÃ¡, hogy engedÃ©ly nÃ©lkÃ¼li eltÃ¡vÃ©rt halÃ¡l jÃ¡r. Okita-san â€“ kettes szÃ¡mÃº megmentÅ‘m â€“ Sannan-san keresÃ©sÃ©re indult, Ã©s haza is cipelte. Sannan-san egy szobÃ¡ban vÃ¡rta a sorsÃ¡t, Ã©s Ã¡llÃ-tÃ³lag, mikor jÃ³ hangosan kÃ¶zÃ¶ltem a parancsnokhelyettessel, hogy beszÃ©lni akarok vele, a zÃ¡rt ajtÃ³ tÃºloldalÃ¡n hangosan felnyÃ¶gÃ¶tt, hogy â€žInkÃ¡bb ne!". NyilvÃ¡n meg akart kÃ-mÃ©lni a kÃ¶nnyes bÃºcsÃº fÃ¡jdalmÃ¡tÃ³l...

Az eset utÃ¡n jÃ³ ideig gyÃ¡szoltam. SzegÃ©ny, szegÃ©ny Sannan-san... De az Ã©let ment tovÃ¡bb, Ã©s kÃ©t Ã©vvel kÃ©sÅ‘bb, reggelik, ebÃ©dek Ã©s vacsorÃ¡k szÃ¡zai utÃ¡n Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttem, most okosabb leszek. Fiatal fÃ©rfi kell nekem, akinek mÃ©g jÃ³ a memÃ³riÃ¡ja, Ã©s betÃ©ve tudja az Ã¶sszes szabÃ¡lyzati pontot, nehogy megszegje valamelyiket! Todo-san alkalmasnak lÃ¡tszott erre, Ã©s mikor megkÃ©rtem rÃ¡, hogy ugyan, lenne gyermekeim apja, tÃºlÃ¡radÃ³ Ã¶rÃ¶mÃ©ben elejtette a kezÃ©ben tartott vacsorÃ¡jÃ¡t, Ã©s elrohant. MÃ¡snap valami ItÃ³ nevÅ± haverjÃ¡val tartott, nyilvÃ¡n legÃ©nybÃºcsÃºra. Az azonban meglehetÅ‘sen elhÃºzÃ³dott, Ã©s fÃ©l Ã©v mÃºlva a hosszÃº

kimaradÃ¡sÃ©rt Å‘t is kivÃ©geztette a parancsnokhelyettes. IgazÃ¡n goromba ember, tekintettel lehetne rÃ¡m is...

A fiatalok memÃ³riÃ¡jÃ¡ban sem bÃ-zhattam. EzÃ©rt az idÅ‘sebbeket vettem cÃ©lba, hogy biztosra menjek, rÃ¶gtÃ¶n kettÅ‘t is, Inoue-sant Ã©s Yamazaki-sant. ElÅ‘bbi ugyan kissÃ© pedofilnak tÅ±nt, de hÃ¡t ez van, egy bizonyos koron tÃºl minden fÃ©rfi annak lÃ¡tszik. Az utÃ³bbi pedig Ã©lemedett 34 Ã©ve ellenÃ©re mÃ©gis csak a kÃ©mek vezetÅ‘je volt, szÃ³val csak tudott valamit! Ha mÃ¡st nem, hÃ¡t azt, hogy kell elkerÃ¼lni a harcot. Sajnos, keserÅ±en csalÃ³dnom kellett, A Sors ismÃ©t elszakÃ-tott kedveseimtÅ‘l, pedig alig lÃ¡ttam hozzÃ¡ a kapcsolatÃ©pÃ-tÃ©shez. Ã‰pphogy szerelmet vallottam nekik, persze, kÃ¼lÃ¶n-kÃ¼lÃ¶n, mikor kitÃ¶rt az a gaz hÃ¡borÃº. Fogalmam sincs ugyan, miÃ©rt meg kik kÃ¶zÃ¶tt, mert nem lÃ¡ttam a vilÃ¡got tÃºl a konyhÃ¡n, de kitÃ¶rt. Ã•llÃ-tÃ³lag a hÃ¡borÃºknak ez a szokÃ¡sa. Az elsÅ‘ nagy csatÃ¡ban aztÃ¡n elesett az Ã©n kÃ©t vitÃ©zem...

Ekkor, bÃ¡r eddig is a tiszteket vettem sorra, Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttem, hogy ha tÃ©nyleg eskÃ¼vÅ‘t akarok, akkor olyan embert kell vÃ¡lasztanom, aki sose hal meg. A parancsnokoknak pedig nem szokÃ¡suk, legalÃ¡bbis igen ritkÃ¡n, akkor is inkÃ¡bb Ã¡gyban, pÃ¡rnÃ¡k kÃ¶zt. VÃ©gkÃ¶vetkeztetÃ©s: Kondo-sant kellett megkÃ¶rnyÃ©keznem. Å• elÅ‘szÃ¶r Ã¶tÃ¶lt-hatolt, hogy hÃ¡t felesÃ©ge van â€“ a kis hamis, Ã¡tlÃ¡ttam Ã©n rajta, nem akart ilyen elkÃ¶telezettsÃ©get a nyakÃ¡ba venni, Ã©s egy mesebeli felesÃ©ggel akart megszabadulni tÅ‘lem! Csakhogy azt is Ã©szrevettem, hogy bizony alaposan zavarba hoztam, vagyis csak idÅ‘ kÃ©rdÃ©se, Ã©s Ãºgyis meggondolja magÃ¡t! MÃ¡snap szokÃ¡s szerint kiment gyakorlatozni a megmaradt legÃ©nysÃ©ggel â€“ mert megÃ¶ltek Ãºgy 100-200 embert, de kit Ã©rdekelnek a statisztÃ¡k... - Ã©s ekkor rajtaÃ¼tÃ¶ttek, elfogtÃ¡k, majd pÃ¡r napra rÃ¡ kivÃ©geztÃ©k.

Kezdett kicsit elegem lenni, mert mÃ©gsem jÃ¡rja, hogy ennyi fÃ©rfi kÃ¶zt vÃ©nkisasszonyok sorsÃ¡ra jussak. Harada-sanhoz akartam fordulni, Å‘ viszont mÃ©g korÃ¡bban tÃ©nyleg megnÅ‘sÃ¼lt, Ã©s semmi kedvem nem volt a mÃ¡sodhegedÅ±s szerepÃ©hez. Ã•m legalÃ¡bb kÃ¡rÃ¶rvendezhettem, ha nem lehet az enyÃ©m, ne legyen a mÃ¡sÃ© se, ugye, Ã©s nem sokra rÃ¡ Harada-san is elesett. Ãšgyhogy Okita-sant kerestem fel, aki Ã©pp EdÃ³ban lÃ³gatta a lÃ¡bÃ¡t, a ravasz rÃ³ka ugyanis kiszuperÃ¡ltatta magÃ¡t a csapatbÃ³l egy kÃ¶nnyÅ± nÃ¡thÃ¡val. Mikor meglÃ¡tott, vad kÃ¶hÃ¶gÃ©sbe kezdett, majd Ã¼vÃ¶ltÃ¶zÃ¶tt valamit valami fekete macskÃ¡rÃ³l, Ã©s kÃ©pes volt a szemem lÃ¡ttÃ¡ra kiÃ¡julni a verandÃ¡rÃ³l a kertbe. Az esÃ©s nyilvÃ¡n megviselte a koponyÃ¡jÃ¡t, mert nem sokra rÃ¡ meghalt.

Viszont megvilÃ¡gosodtam. A lassan Ã¡llandÃ³vÃ¡ vÃ¡lÃ³ gyÃ¡szolÃ¡sban az jutott eszembe, hogy voltakÃ©pp egy fÃ©rfi van csak a Shinsengumiban, aki valÃ³ban Ã©rdemes a szerelmemre, az pedig nem mÃ¡s, mint a dÃ©moni parancsnokhelyettes, Hijikata-san. Ha valaki, Å‘ megÃ©rdemli az isteni jelzÅ‘t. Egy bÃ¶kenÅ‘ volt csak, hogy idÅ‘kÃ¶zben felment a hideg Ã©szakra. JÃ³ kÃ©rdÃ©s, mit keresett ott, nyilvÃ¡n hÃ³ra vÃ¡gyott. Hiszen csak a zord Ã©szaki tÃ©l illett az Å‘ ridegsÃ©gÃ©hez! Egy csata kezdete elÅ‘tt Ã©rtem el Å‘t, kiÃ¡ltottam neki, mire szÃ-vÃ©ben nyilvÃ¡n fellobogott az Ã©rtem Ã©gÅ‘ lÃ¡ng, de jaj! vÃ©letlenÃ¼l megsarkantyÃºzta a lovÃ¡t, Ã©s kis csapatÃ¡t messze megelÅ‘zve az ellenre rontott! Az ilyesmi azonban nem egÃ©szsÃ©ges, bele is betegedett egy gonosz golyÃ³ba, Ã©s Ã¶rÃ¶kre a fagyos Ã©szak fÃ¶ldjÃ©ben maradt...

A szÃ-vem megtÃ¶rt, de elszÃ¡ntsÃ¡gom korÃ¡ntsem. MindenÃ¡ron a

ShinsenbÅ‘l akartam fÃ©rjet, hiszen annyit fÅ‘ztem rÃ¡juk, Ã©s mindig olyan hÅ±sÃ©gesen megettÃ©k, akÃ¡rmit is tettem elÃ©jÃ¼k! A hÃ¡borÃº vÃ©get Ã©rt, amibÅ‘l csak azt vettem Ã©szre, hogy mintha kevesebb hulla heverne szanaszÃ©t, Ã©s elhatÃ¡roztam, felkutatom a csapat tÃºlÃ©lÅ‘it. HosszÃº-hosszÃº Ã©vekig kutattam, hiÃ¡ba... Nagakura-sant jÃ³ negyven Ã©vvel kÃ©sÅ‘bb talÃ¡ltam meg. Bemutatkoztam neki, Ã©s megkÃ©rtem, ugyan, legyen a fÃ©rjem; Å‘ dÃ¶bbenten ismert fel, majd azt mondta, elÅ‘bb elmegy, hogy szakÃ©val Ã¼nnepeljen. Egy hÃ©ttel kÃ©sÅ‘bb temettem, alkoholmÃ©rgezÃ©st kapott a nagy vidÃ¡msÃ¡gban. Ebben a korban bizony igencsak Ã¡rt a szakÃ© az egÃ©szsÃ©gnek...

MÃ©g ugyanabban az Ã©vben leltem rÃ¡ Saito-sanra. A kor ugyan kikezdte hajdan dÃ©lceg alkatÃ¡t, a fÃ¼lei megnyÃºltak, Ã©s a neve is mÃ¡s volt, valami Fujita, de mit szÃ¡mÃ-tott az, Saito-san volt! Ã•m dÅ‘rÃ©n cselekedtem, megleptem Å‘t az utcÃ¡n, Å‘ azonban a hirtelen Ã¶rÃ¶mtÅ‘l Ã¶sszecsuklott, majd nyilvÃ¡n szÃ-vszÃ©lhÅ±dÃ©s vÃ©gzett vele. Igaz, az orvos kÃ©sÅ‘bb gyomorfekÃ©lyt Ã¡llapÃ-tott meg, de orvosok, mit tudnak azok...

Ã•me hÃ¡t, tÃ¶bbtÃ-z esztendÅ‘ krÃ³nikÃ¡ja... Az idÅ‘ felettem is eljÃ¡rt, Ã©s bizony, feladtam, hogy valaha is fÃ©rjhez megyek... Ã•m mintha valamit elfelejtettem volna... Valami fontosat... Valamit, amiÃ©rt KiotÃ³ba mentem annak idejÃ©n... De mi is volt az, mi...? Ã•m mindegy, nem lehetett az olyan fontos, ha nem emlÃ©kszem rÃ¡, nem igaz?

End
file.